

ven van het toenmalig muziekleven te Rotterdam⁸).

Het Album begint met een Register. Hieruit en ook uit de gaten in het boek blijkt, dat er belangrijke papieren verdwenen zijn. Op pagina 13 zou zich een catalogus moeten bevinden 'der gearrangeerde of gecomponeerde werken' en op pagina 27 een 'Catalogus der gecomponeerde of gearrangeerde werken voor de dienst van het Corps Muzikanten der Dienst: Schutterij'. Ook diverse belangrijke autografen ontbreken, o.a. van Louis Spohr, Clara Schumann-Wieck en Henri Vieuxtemps. Maar wie belangstelling heeft voor geschiedenis kan met het lezen van Hutschenruyters herinneringen aan o.a. de Schutterij zijn hart ophalen. Zeer minutieus heeft hij alle gebeurtenissen, waarbij de Schutterij acte de présence moest geven, opgetekend.

Wat was eigenlijk de betekenis van de Schutterij? Hutschenruyter Jr. schreef er nogal denigrerend over:

'De Schutterij was een "burgerwacht", een namaak-leger; een vleeschgeworden parodie, zoo overgenomen uit een operette van Offenbach⁹).

Zoals in ieder leger zullen er wel operette-figuren bij geweest zijn, maar toch is dit maar de halve waarheid. Als er een oproer uitbrak in de stad, dan moesten zij dat de kop indrukken; het kon er dan hard aan toe gaan¹⁰). De burgerwacht was verplicht voor mannelijke personen van 25-35 jaar. Er waren twee groepen: een grote groep, die de geweerdragers omvatte en een kleine, die als hoogste ideaal had: het behalen van de officiersrang.

De musici, die de kapel vormden, hielden niet erg van de Schutterij: een toonkunstenaar heeft wel andere idealen dan op straat te moeten lopen blazen, te midden van een opdringende volksmenigte.

De Rotterdamse Schutterij had twee muziekkorpsen: de terecht beroemde *stafmuziek* onder leiding van Hutschenruyter en later van zijn zoon Willem Jacob, en de *hoornblazers*, eveneens een volledige harmonie-kapel.

Het gezelschap hoornblazers was samengesteld uit dilettanten die geen zin hadden om dienstdoend schutter te worden. Volgens Hutschenruyter Jr. waren de heren specialisten in het vals blazen¹¹). Maar ook de toonkunstenaars van de stafmuziek waren in het dagelijks leven geen full-time musici; de meesten beschouwden hun muzikale taak als bijzaak, als een middel om hun matig inkomen te verhogen. Zij hadden daarnaast een tweede werkkring, die zij als hoofdzaak beschouwden. In het Stamboek van het Regi-